

İNSAN OLMAK...

MUSTAFA DEMİRCİ



“Bir bebek dünyaya geldiğinde birkaç yüz bin wattlık bir enerji umut ve sevgi ışığı verir” der yazar **İsa Altun** “*Bir Kereden Çok Şey Olur*” adlı kitabının önsözünde. Etkilenmemek elde değil hatta çocuğu olmayan insanlar için bile. Küçük insanın aklımızın alamayacağı kadar büyük olan evrende ve milyarlarca insanın yaşadığı dünyada bir değişim meydana getirmesini düşündürür bu söz bana hep.

Yeryüzünde küçük bir nokta olarak hayat bulmaya başlayan insan; milyonlarca kez bölünerek ve büyüyerek bambaşka bir şekle bürünüyor ve bir yer ediniyor kendine. Sırlı bir varlıktır insan... Dünyaya gelişi, gelişimi ve bu dünyadan gidişi, her biri ayrı bir sır doludur. İnsanlık tarihi boyunca da bu sır sorgulanıp bir cevap arandı. Kimine göre bir yıldızdı. Doğduğunda semada bir yıldız beliriyor ve öldüğünde de yeryüzünden bir yıldız gibi kayıyordu.

Kimine göre evrimdi, binlerce yıl şekilden şekile bürünerek bugüne gelmişti. Kimine göre tesadüftü, kimine göre de yalandı. En farklı bakışı da **Mevlana'da** görüyoruz. Ona göre insan maddi bir varlık cihetinden çok ruhani bir varlıktı. Sırlarla dolu insanı yine sırlı bir ruh hali olan aşk ile tanımlıyordu. İnsan aşkın ürünüydü, varlık sebebi, yaşama gayesi ve hayata dair her şey aşk ile anlatılabilirdi.

Mevlana'ya göre bizler ayrılık garipleriydik. Dünyaya aşk diyarından ayrılıp da gelmiştik. Halden hale döne döne yine aşka varacaktık. “*Aşk ile yanıp tutuşmayan kişi kanatsız uçamayan bir kuştur. İnsan ancak aşk ile özünü bulur ve kendini huzurlu hisseder ve aşkı az yaşadığı günü ömürden saymaz, hayatın gayesi aşk sarhoşluğudur*” der.

Peki ya biz en çok ne ile tanımladık kendimizi...

Hayat yolculuğunda insan hayatının ve insan olmanın bilinmezinde en yakın cevabı aşkta buluyor insan. Belki de bu yüzden hayatı boyunca aşkı arıyordu. Nedeni basitti; varlık âleminde ne zaman kendini bir şeyle tanımlasa eksik kalıyordu her şey çünkü varlık âleminde her şey her an tükeniyor, değişiyor ve basitleşiyordu. Oysa aşk öyle miydi?

Her an ayaklarını yerden kesmez mi..?

Bilindik sanılan yerde bilinmezlere götürmez mi..?

Küçük hayatında sonsuz bir ufuk göstermez mi..?

Hiçbir şeyi yokken her şeye sahip hissettirmez mi..?

Bir büyüydü o dokunduğu her şeyi değiştiriyordu.

Sonsuz olma sırrını, hayatın bilinmezini ve dünya karmaşasını ancak bu şekilde anlamlandırabiliyor insan.

Belki de o dünyaya ilk geldiği andaki enerji, umut ve sevgi ışığının yeniden uyanmasıydı bedende. Hani o ilk dünyaya geldiği anda başlayan ve çocukluk yılları boyunca devam eden büyük bir ilgi ve sevginin, büyüyünce yavaş yavaş azalmasının bir yansımasıydı. Büyüdükçe içimizdeki sevilme açlığını dışarıda aramaya başladık ve bunu bir tek aşkta bulduk.

Bir tek âşık olunca birkaç yüz bin wattlık bir enerji, umut ve sevgi ışığı yayılıyor gözlerimizden evrene ve bambaşka bir gözle bakıyoruz var olan her şeye;

Çiçeğe, toprağa, börtü böceğe...

